

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociațiunii Institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Parazitismul cucerește... — Imprumutul intern, — Jocul de-a valorificarea. — Legea pentru lichidarea datoriilor urbane și agricole din 7 Aprilie 1934. — Situația.

Parazitismul cucerește...

S'a mai spus în coloanele acestei reviste și va trebui să se mai spună și de aci încolo adeseori, că atât de mult ne-am obicinuit cu amestecul Statului în toate domeniile vieții publice, și în deosebi cu cel în viața economică, încât nici nu ne dăm seama cum s'a falsificat funcțiunea acestuia din urmă, prin tot felul de inovațiuni de esență sovietică. S'au creiat oficii de raționalizare, îndrumare, normalizare și tot felul de servicii de studii și anchete, cari se exteriorizează de regulă prin vre-o comisie și prin numiri de funcționari inutili, pe cari azi nu-i mai putem plăti; s'au făcut sindicalizări forțate cari au dat poftă la crearea de carteluri rușinoase. Statul s'a angajat în o serie de întreprinderi, încăpute pe mâinile unor biurocrați, cari realizează deficaturi; se încurajează o parodie de cooperatism deficitar. Statul nu mai e al tuturor ei numai al unora. El e degradat la roluri de terorizare sau abuzuri de putere, cum e de ex. chestia impunerii unui preț urcat la grâu, peste cel al concurenței libere. O serie întreagă de măsururi și legiuiri, cari nu pot fi încadrate în ideologia liberalismului economic, pe care se bazează întreaga civilizația de azi și cu progresul general al omenirii, — ei sunt inspirații de contrabandă, ju-

rate din patrimoniul spiritual al bolșevicilor din Rusia.

Efectul lor se vede, adică vorba vine, îl vedem numai noi, dar conducătorii treburilor noastre obștești nu voiesc să-l vadă. Criza economică s'a intensificat, cu repercursiuni foarte primejdioase în toate direcțiile și domeniile. În viața politică avem extremismele, în cea socială anarhia, în cea culturală debandada, în cea morală eclipse penibile, în cea familiară un început de destrămare, etc. etc.

Cetățeanul e azi intimidat; surprizele l-au constrâns să fie prudent și să nu se incumete la acțiuni îndepărtate în timp, — căci se mai pot schimba lucrurile, când guvernele se schimbă atât de des. Inițiativa privată este în descreștere continuă; nu mai face nimeni nimic, căci este expus la riscuri și primejdii. Inerucisăm mâinile și așteptăm să se întâmple vre-o minune; să înceapă Statul; el să facă și să dreagă, căci noi nu mai cutezăm, când el nesocotește drepturi, disconsideră legile naturale și morale; totul fiind subordonat intereselor momentane politice, atât de capricioase și de variate.

În loc de a opri Statul să continue amestecul său prefutindeni, în loc de a protesta contra omnipotenței politice, ne supunem ei cu resemnare, și tolerăm desagregarea ce se petrece sub ochii noștri, spre cea mai mare pagubă a țării. Ba inconștiența drepturilor noastre merge așa de departe, încât începem, fără să observăm, a ne acomoda urmărilor amestecului Statului în treburile noastre, și ne complăce într'o atmosferă vicioasă,

care primejduiește rânduielile noastre vechi. Am devenit în sufletul nostru din cetățeni conștii de drepturile lor, un fel de pupili ai Statului.

Aceasta stare de lucruri este extrem de păgubitoare chiar și pe teren economic. Nici până azi nu am avut atragere pentru cariere economice, — comerț, industrie, meserii. Cu înstăpânirea spiritului atârării de stat și de partidele politice și mai puțin vom râvni după aceste cariere de independență materială, socială și politică. Până mai eri alaltăeri alergam după slujbe publice din imitație; știam ce domni mari erau asupritorii noștri unguri așezați în acele posturi. Doriam să ajungem și noi odată ca ei. Acum aceea râvnă va fi dublată de starea de spirit al dependenței de stat întru toate, — la cari ne învață conducătorii vieții noastre publice. Se perpetuiază psihoza slugărniceii, a umilinței și neajutorării, în care s'au pomenit înaintașii noștri.

Intr'un „congres“ recent al profesioniștilor români (negustori, industriași și meseriași), s'au revendicat o serie întreagă de ocrotiri, ajutoare, sprijini, avantaje, protecții, și pupază pe colac: „împroprietărirea la orașe a meseriașilor, a comercianților și a muncitorilor români calificați!“ Cu alte cuvinte bietul stat să vină iară cu intervenția magică, și să mai și dea ceva, ca să împrumărească pe negustorii, industriașii, meseriașii și muncitorii români calificați. Ca și când cu astfel de pomanagii s'ar putea româniza orașele noastre. Oare Statul dispune de sacul fără fund al tuturor darurilor și miluitorilor?

Iată în ce hal am ajuns!

Toemai de aceea toți ceice constatăm astfel de aberațiuni; toți ceice ne dăm seama de primejdia ce-o constituie umblarea pe drumuri greșite, și cari nu duc la progres, emancipare și independență, cari nu duc la înzdrăvenirea noastră economică și la ridicarea poporului la capacitatea de a concura alte popoare; cari nu sunt vederi sănătoase și viabile, — avem datoria de a le combate cu toată energia. Trebuie combătut parasitismul, care se răspândește între noi, ca o epidemie extrem de primejdioasă.

SPECTATOR

Împrumutul intern.

Ideea împrumutului intern a eșit la suprafață după negocierile cu creditorii streini. S'a svornit atunci, că în legătură cu aceste negocieri, se proiecta și un împrumut nou pe piețele streine. Era o exigență cam îndrăzneală față de creditori, căci trebuia o bună doză de optimism, să te adresezi cuiva cu un împrumut nou, atunci când nu poți plăti nici pe cel vechiu.

Tatonările întreprinse în privința aceasta la Paris, se vede că nu au dat nici un rezultat, și astfel ideea unui împrumut intern a devenit actuală. Zicem că „actuală“ numai în teorie, căci de fapt trebuie să aibă cineva o mentalitate cam îndepărtată de realitate, atunci când atribue economiei noastre naționale sărăcite, alure de prosperitate în stare să alimenteze din propria sa putere împrumutul de 4 miliarde Lei, ce să proiectează. Mai curând inclinăm a crede, că este un act de desperare a omului care în luptă cu valurile, să prinde și de un paiu, ca să nu să inece.

Căci de fapt, trebuie să ne întrebăm, pe ce să poate baza optimismul cu care este anunțată lansarea proiectată a împrumutului intern? De obicei împrumuturile mari se lansează cu concursul marilor capitaliști și al băncilor. Unde sunt azi marii noștri capitaliști? Înainte de reforma agrară am avut și noi o clasă bogată care însă a fost distrusă în urma acestei reforme, rămânând la suprafață foarte puțini, și puținii aceștia nu mai contează ca putere financiară de mare anvergură. Au trecut și peste ei valurile inflației și deflației prin cari au fost reduși la desperați conversioniști, bătuți de toate vânturile legiferării noastre miope.

Avem apoi câțiva oameni din industrie și profesori ai conjuncturilor politice, cari după-ce s'au îmbogățit, nu au mai păstrat numerarul lor în țară, ci l-au plasat la loc mai sigur în streinătate, de unde de bună seamă că nu e momentul potrivit să-i scoată. Afară de aceasta, un împrumut intern presupune o pletoră de numerar, cu care nu mai ști ce să faci, și în lipsă de alt plasament convenabil, vii și îl dai Statului cu dobândă mică. La împrumuturile de Stat — în împrejurări normale — dobânda mică echivalează dobânda mare din alte plasamente, prin împrejurarea că e un plasament sigur. Și în ce constă securitatea? În aceea, că Statul garantează plata cuponului și amortizarea împrumutului, la termenele fixate în proiectul de emisiune. Cine mai afirmă însă în țara noastră, că la noi Statul e un plătitor punctual, și că poate peste tot garanta siguranța unui împrumut? Credem că nu trebuie să mai insistăm asupra acestui punct, căci ori-cine poate să se convingă despre contrarul, când vede că funcționarul nu-și primește leafa, ofițerul solda, pensionarul pensia, furnizorul plata facturii etc. * Atunci pe ce se bazează credința în reușita unui împrumut? Poate că pe bănci? Pe băncile distruse de „conversioni“?! De bună seamă,

că în vremuri normale, băncile ar fi putut absorbi cele 4 miliarde fără dificultate, căci obligațiile ar fi rămas numai scurt timp în portofoliile lor. Trebuia numai puțină propagandă printre clientela lor de casă și în curând obligațiile treceau mai departe la particulari. Dacă dobânda era sigură, particularii cumpărau bucuroși, sau dacă nu aveau numerar suficient, le lombardau și luau bani pe ele, căci numerar și încredere erau. Dar cum stăm azi? Din împrumuturile interne anterioare unele stau în cassele de fier ale băncilor și particularilor ca hârtii fără nici-o valoare, căci cuponul Statul nu-l plătește. Altele abia mai sunt cotate la bursă cu $\frac{1}{2}$ sau $\frac{1}{3}$ parte, sau mai puțin din valoarea lor nominală de emisiune. Și pe urmă cine mai are azi încredere în bănci și hârtii de valoare? Cine mai duce azi banii la bancă pentru-ca să cumpere obligațiunile de Stat? La conjunctura aceasta dezastroasă din interior, să mai adaugă situația externă politică plină de primejdii. Oamenii sunt speriați de gesturile rășboinice ale unui Mussolini și Hitler, și li este frică să se apuce de orice transacțiune.

Să facem însă abstracție dela toate cele spuse mai sus, și să vedem ce ne poate demonstra un calcul simplu relativ la capacitatea de absorbire a economiei noastre naționale. Făcând acest calcul, vom vedea că un nou împrumut este la noi cât se poate de neavenit și de neoportun.

La o populațiune de 18 milioane capete, avem aproape 180 miliarde Lei datorie publică de tot felul, externă și internă. Va să zică vine pe cap de om în medie o datorie de Lei 10.000.—. Luând de bază o familie de 4 capete — ceia-ce nu e mult, considerând abundența de copii la Români — înseamnă că în medie un cap de familie are să supoarte sarcina unei datorii de Lei 40.000.—. Credem că puțini vor fi aceia cari între împrejurările de azi, când nu-ți primești leafa, când produsele tale nu au preț, când lucrul tău e plătit slab, pot plăti datoria aceasta în timp util, și peste aceasta să mai sară și în ajutorul Statului cu subscrierea la împrumut.

Pentru-ca totuși, să se dea împrumutului un aspect de rentabilitate, ministrul nostru promite mari avantajii acelor cari vor semna acest împrumut. Intre altele vor fi admise la semnare bonurile de impozit în valoarea lor nominală. Acestea se vor emite în valoare de 5 miliarde Lei și vor da o dobândă de 5%. Cu bonurile acestea se vor plăti pensiile și alte datorii în restanță ale Statului. Ce se va întâmpla? În cazul cel mai bun, că detentorii nu vor arunca pe piață aceste bonuri, și nu vor prefera să primească pentru ele iarăși 30—40% bani numerar, cum este cursul actual al acestor bonuri, ei le vor folosi la semnarea sau mai bine zis la preschimbarea în titluri de împrumut nou intern. Ori, soarta acestor titluri — judecând după antecedente — pare a fi foarte nesigură în viitor. Statul nu a putut garanta în trecut cuponul și amortizarea: le va

putea oare garanta în viitor? Este o întrebare care se impune dela sine. Și afară de aceasta, Statul iarăși nu-și atinge scopul, căci nu primește numerar de care are absolută nevoie. La ce bun deci toată manevra aceasta financiară? Ori poate că numai la aceea, ca anumite clici interesate în politică de partid, să-și duplicate iarăși averile, preschimbând bonuri cumpărate cu jumătate preț, în titluri de împrumut nou cu valoare integrală?

E. V.

Jocul de-a valorificarea.

Suntem în al patrulea an de când problema valorificării cerealelor este mereu actuală. Iar dacă această problemă este mereu actuală, nu trebuie să ne închipuim o clipă că ea își va mai pierde actualitatea de acum înainte. Valorificarea cerealelor va rămânea pentru țara noastră problema capitală în jurul căreia va trebui să se urmărească așezarea pietrei fundamentale în organizarea finanțelor Statului. Agricultură ca factor important de venit pentru Stat, înconjurată de celelalte activități creatoare, ca: industrie, comerț, meserii, etc. formează cea mai ideală așezare pe care se poate rezema marea isvor de venituri, chemat să pună în evidență capacitatea de viață a neamului nostru și contribuția lui la progresul general.

De ce afirmăm că valorificarea cerealelor va constitui în țara noastră o problemă permanentă? Pentru că precum în industrie și comerț, așa și în agricultură, mărfurile nu se mai pot plasa, fără a învinge o concurență aproape nedefinită ca limită. Popoarele cari alături de noi se ocupă cu lucrarea pământului au trecut dela rutină și tradiție la formele noi de producție, determinate de cerințele pieții. Ele au perfecționat, au standardizat și au normalizat produsele, creind marfă tipică, uniformă și de calitate. Cu acestea ne-au dat nouă marea lovitură în posibilitățile de plasament pe piețele streine. Dar în acelaș timp — tot cu aceleași metode — ne-au deșteptat dintr'un somn letargic și dintr'o amorțeală justificată de o cunună de lauri care se învechise cu desăvârșire.

Letargia noastră în domeniul muncii agricole a fost grav sdrucinată în anul 1929, când prețurile cerealelor scăzând vertiginos, economia românească a intrat în derută. Doi ani de zile s'a tot discutat în mod teoretic asupra căilor de întâmpinare a răului, dar nu s'a ajuns la nici o concluziune, în afară de infiltrarea tot mai adâncă a ideii de conversiune. Dacă conversiunea ar fi constituit la timp o operațiune definită de însăș numirea sa, lucrurile s'ar fi petrecut în mod normal și exista și șansa reușitei: Dar conversiunea a format după cum știm o reducere masivă a datoriilor pe calea artificierilor unor legi, redactate anume în vederea acestui scop, după ani întregi de tribulații. Așa se face că atunci când s'a adus ultima lege de conversiune, răul

care sta la baza agriculturii românești, n'a mai putut nici astfel să fie remediat.

Dacă conversiunea ar fi fost făcută la timp în sensul valorii reale a noțiunii, conducătorii țării mai găsiu timp să se ocupe și cu alte căi prin care agricultura românească ar fi urmat să fie ridicată. Dar ea a fost discutată o perioadă de cinci ani de zile, timp în care răul s'a agravat și în care neajunsurile economiei agricole românești s'au înmulțit și s'au suprapus cu efecte multiple. Unul din relele repercursiune asupra agriculturii noastre era și acela derivat din coborârea prețurilor produselor pe piața internațională. De aceea încă din anul 1931 trebuia întreprins ceva pentru întâmpinarea situației.

Atunci s'a pus chestiunea valorificării cerealelor. Și deoarece timpul era avansat, s'a ales la întâmplare o metodă care s'a concretizat în acordarea primelor de export. De fiecare vagon de grâu vândut în streinătate, exportatorul primea dela Stat, suma de zece mii Lei. Acești bani erau încasați dela consumatorii de pâine din țară, pe calea bine cunoscută a timbrului.

Metoda aceasta de valorificare a cerealelor părea ideală. Ușor de aplicat și cu acoperire sigură la prima vedere a fost întrebuințată până la sfârșitul anului 1932. Când i s'au scrutat însă în mod definitiv rezultatele, s'a constatat că ea are la bază o mulțime de defecte. În primul rând, din încasările de pe timbre, nu s'au putut acoperi toate sumele pentru prime. În al doilea rând și ceeace era mai grav, ea era absurdă și fiind în contradicție cu legile economice, reprezenta adevărată monstruoșitate, pentru că procedând la acoperirea primelor prin banii încasați din vânzarea timbrelor de pâine, însemna că economia românească însaș plătește ceeace vinde. Ori în felul acesta ne situam în postura lui Arvinte care-și închipuia că-și poate întregi mâne-cile sumanului cu poalele lui, fără ca lungimea acestuia să se micșoreze.

Metoda de a valorifica astfel agricultura a fost combătută de unii și admisă de alții, după cum în discuție se admitea sofismele, sau se făcea abstracție de ele. Noi am presupus că graba a fost elementul care ne-a silit s'o adoptăm. Ca atare ea era provizorie și urma ca în timpul disponibil care ne rămânea până la recolta viitoare să se găsească o modalitate rațională și definitivă prin care agricultura românească să poată eși din deficit. Dar ne-am înșelat. Valorificarea cerealelor s'a făcut tot pe principiul adoptat în grabă în 1931 și în 1932 și în 1933 și tot pe baza lui, se face și anul acesta. Natural, n'au lipsit unele modificări de detaliu. Dar în fond s'a menținut mecanismul de a vinde în țară grâul cu preț mare, pentru că în streinătate să putem rezista la un preț mai mic.

În afară de defectele semnalate mai sus, cheia întrebuințată de noi pentru valorificarea cerealelor este caracterizată și de un dezavantaj specific firii românești. Ea rezolvă adecă într'un fel problema pentru prezent,

dar n'are nici o repercursiune de proporție pentru viitor. Ori într'o bună organizare a unui plan de valorificare pentru produsele românești, prezentul nu con-tează cu așa mare greutate; ceeace trage mai mult în cumpănă este viitorul. Sub care aspect urmează să se studieze problema, vom încerca să înfățișăm în cele ce urmează.

Grija noastră de a se scoate din deficit agricultura, a cercat să acționeze asupra prețului. Prețul cerealelor însă nu este determinat de țara noastră ci de marile trusturi agricole transoceanice. El constituie în cele din urmă rezultatul dintre cerere și ofertă. Așa fiind însemnează că noi cercăm să ne mulțumim cu sumele obținute pe cerealele desfăcute în țară, fără să ne preocupe marele domeniu al comerțului internațional. Acest fapt ar însemna că renunțăm de bună voie la marile avantaje pe cari ni le oferă agricultura din punctul de vedere al comerțului internațional: contribuția ei importantă la balanța plăților. Iar ca un corolar al acestei concluziuni, cantitatea în total și la Ha. a producției agricole ar părea că ne este indiferentă. Dacă este așa, metoda de valorificare a cerealelor întrebuințată până acuma este foarte bună, pentru că în câțiva ani ne ia o grije de pe inimă. Și iată cum.

„Producțiunea agricolă a României este foarte slabă și ea scade mereu. Dacă luăm de pildă vechiul regat, vedem că dela o producțiune mijlocie a principalelor cereale (grâu, porumb, orz, ovăz) de 1.112 kg. la hectar în anii 1911—1915, am ajuns la 927 kg. la hectar, în anii 1927—1931.

Nu stăm mai bine nici în ceeace privește animalele. Dacă ne referim tot numai la vechiul regat, constatăm o scădere generală în numărul tuturor animalelor, astfel:

Față de 7.810.809 oi în 1916, mai avem 6.974.000 în 1932;

Față de 300.609 capre în 1916 mai avem 221.925 în 1932;

Față de 2.937.877 vite cornute (cu bivoli) în 1916, mai avem 2.071.177 în 1932;

Față de 1.218.563 cai în 1916, mai avem 978.105 în 1932, iar

Față de 1.382.184 porci în 1916, mai avem 1.351.247 în 1932.

Dacă ne referim la numărul de animale care revine pe cap de locuitor, vom constata o scădere și mai mare, lucru de așteptat deoarece populația umană a crescut, iar numărul vitelor a scăzut, fenomenul încadrându-se în următoarele cifre.

În 1916 aveam un cal la 6.3 locuitori, față de un cal la 9,2 locuitori în 1932; în 1916 aveam o cornută la 2.6 locuitori, iar în 1932 avem una la 4.3 locuitori, detto o capră la 25 locuitori față de una la 40 locuitori și în fine un porc la 5.5 locuitori în 1916, față de unul la 6.6 locuitori în 1932.

Acelaș fenomen de regres în ceea ce privește cerealele exportate. Media exportului de cereale (inclusiv fasole, făină și țărâțe) pe anii 1925—1933 inclusiv, a fost pentru toată România de cca 215.000 vagoane, în timp ce media exportului României mici pe anii 1906—1913 pentru aceleași mărfuri, a fost de 305.000 vagoane, din cari 133.000 vagoane de grâu.

Să legăm acum cifrele înșirate de datele demografice. „Populația României nu stă pe loc ci crește simțitor. La 1 Ianuarie 1934 ea a fost de 18.792,207 suflete. Sporul anual depășește 250.000 de suflete cu tendință progresivă. Natural că acest surplus de populație trebuie hrănit. În patru ani populația sporște cu mai mult de 1.000.000 de suflete cari au nevoie anual de aproximativ 50.000 vagoane cereale. Astfel în mai puțin de cincisprezece ani, excedentul de 215.000 vagoane, dacă producția stă pe loc (și ea va sta deoarece precum am văzut, n'am luat-o de loc în considerare în cadrul planului actual de valorificare a cerealelor) va fi consumat în întregime în interior și în curând (chiar înainte de trecerea celor cincisprezece ani) în anii cu recoltă slabă (presupunând producția staționară) va trebui să recurgem la un import de cereale. Din cauza agriculturii de mântuială pe care o facem, un an de secetă mai îndelungată pe tot cuprinsul țării, poate provoca un dezastru. Prin urmare: la trebuințele crescânde constatăm o producție agricolă scăzută. Problema care se pune și trebuie deslegată, este aceea a sporirii producției agricole. Aceasta este o poruncă.”)

Textele puse în semnele citației nu sunt ale noastre; sunt ale unuia dintre cei mai de frunte agricultori din țara noastră: dl Aurel Pană, mare proprietar în Județul Ialomița. Le-am reprodus aici pentru ca să nu fim acuzați de exagerare, deoarece ele sunt atât de impresionante încât într'adevăr cuprind o întreagă tragedie. Spre marea cinste a acestui popor se mai găsesc oameni cari să vadă adevărata realitate. Totuși oamenii politici, conducătorii acestei țări lasă cele mai grave probleme în sarcina timpului, sau cel mult le consideră ca pe un fel de diletantism care nu merită mare atenție, ci servesc poate chiar ca distracție. Dovada o face între altele multe și această chestiune care ne preocupă în cadrul acestui articol: valorificarea cerealelor. În jurul ei se țes teorii se întemeiază instituții, se dau fonduri de finanțare și achiziție, etc. Toate acestea nu ajută la nimic definitiv. Amână o problemă dar nu o rezolvă. Pentru că trebuie să se știe: nu prețul interesează în problema agricolă ci producția întreagă. Ea este punctul capital care trebuie să formeze obiectul tuturor preocupărilor. Numai pornind dela producție putem pretinde că ne ocupăm

*) A se vedea studiul întreg în ziarul Argus, nr. 6339 și 6340 din 31 Mai și 1 Iunie a. e. sub titlul: „Problema agricolă”.

cu valorificarea cerealelor, în caz contrar realizăm doar un joc tragic și inutil. Cum urmează să procedăm la adevărata valorificare ne vom strădui și noi să arătăm într'un articol viitor.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Legea

pentru lichidarea datoriilor urbane și agricole din 7 Aprilie 1934.

Comentată de **Dr. Mihai Veliciu.**

(Urmare).

SECȚIUNEA III.

Dispozițiuni generale și transitorii.

40. Toate convențiile și tranzațiile încheiate de debitori și creditori intrând în prevederile acestei legi având de obiect stingerea sau lichidarea datoriilor, se bucură de o reducere de 50% asupra taxelor de timbru și a impozitelor fiscale care se vor percepe numai asupra sumei pe care debitorul a rămas obligat să o plătească. *Impozitul mobilier se va percepe numai asupra dobânzilor cuprinse în tranzație. Impozitul mobilier nu se va plăti asupra dobânzilor restante capitalizate conform art. 3 și 32. (Art. 67).*

În caz că se încheie un aranjament (tranzație) pentru a nu plăti încă odată, fie și redus, impozitul proporțional asupra actelor de împrumut și pentru a nu pierde acoperirile, garanțiile și mai ales dreptul de preferință asigurate prin garanții, recomandăm să se introducă o clauzulă cu următorul text: „Prezenta tranzație nu constituie nici o novățiune față de actele de împrumut cu data de . . . , menținând toate condițiile fixate în acele acte, ce nu sunt în contradicție cu prezentul act și în special dreptul de ipotecă înțabulat prin decizunea No. . . / . . cf.”

41. *Desființarea execuției* (art. 68). Toate măsurile de executare și asigurare, inclusiv prenotarea, în ființă și luate până la 7 Aprilie 1934, contra debitorilor și de către creditorii cari intră în prevederile legii, vor fi desființate, la cererea debitorului, care cerere se va judeca în camera de consiliu, cu citarea tuturor creditorilor urmăritori sau intervenienți. Prin urmare pentru a putea cere desființarea execuției sau măsurii de asigurare, trebuie ca debitorul să intre în prevederile legii și că creditorul să nu aibe o creanță exceptată.

Măsurile de executare sau de asigurare luate după 7 Aprilie 1934, nu se mai pot desființa prin procedura prevăzută de art. 68 al. acestei legi, fiind textul art. 68 precis, prevăzând desființarea măsurilor de executare și asigurare de orice fel, „în ființă, luate până la promulgarea legii”. Măsurile de executare și de asigurare luate după 7 Aprilie 1934, contra debitorilor intrând în prevederile acestei legi, vor putea fi anulate numai în conformitate cu dispozițiile drep-

tului comun, adică legea exec. LX: 1881 și în special prin acțiune de sistarea execuției.

Desființarea execuției se face pe data când se dă hotărârea de desființare. Deci efectele desființării execuției curg dela acea dată. Până atunci rămân în vigoare toate efectele execuției.

Instanța care este în drept să desființeze execuția este numai instanța care a ordonat-o. Cu toate acestea sub imperiul art. 29 din legea reglementării datoritorilor din 14 Aprilie 1934, care corespunde art. 68 din actuala lege, au fost unele judecătorii care pe cale grațioasă, ca instanțe rogăte pentru efectuarea execuției mobiliare, sau ca instanță de executare a imobilelor (secția cărților funduare) au desființat execuția ordonată de altă instanță judiciară, de multe ori superioară în grad. Gravă greșală, pentru că precum o instanță rogată pentru ascultarea de martori nu poate rezolva, nu poate aduce o hotărâre, sentință în ce privește fondul litigiului fiind aceasta în atribuțiunea exclusivă a instanței care a fost sesizată cu judecarea procesului, tot așa numai instanța care a ordonat execuția poate să-și desființeze hotărârea de ordonare a execuției și nu alta! În sprijinul acestei teze invocăm nu numai bunul simț, ci și prevederile dreptului comun, care după cum am spus — ceea ce este un principiu elementar de drept — completează legea specială, excepțională — cum este cea prezentă — în părțile în care legea specială tace. Și pentru că să nu se poată discuta acest principiu elementar de drept că dispozițiile unei legi excepționale sunt completate cu prevederile dreptului comun, și că deci aceasta lege nu stă izolată în construcția legislativă a României, invocăm repetatele și multiplele referiri exprese (ceea ce este și natural) la dreptul comun, chiar a unor dispozițiuni din aceasta lege și a unor texte din regulament. (De ex. în Ardeal pentru dovedirea dreptului de proprietate actul scris are forță probatorie numai dacă este redactat conform cerințelor procedurii civile dela noi). Repetăm că deși art. 29 din legea dela 14 Aprilie 1933 este abrogată, în privința desființării execuției dispozițiile legit actuale cuprinse în art. 68, sunt identice, cu deosebire că sub imperiul art. 29 al legii din 14 Aprilie 1933 desființarea execuției era de drept, până când în actuala lege acea desființare se poate acorda numai la cererea debitorului. Deci în privința instanței competente a desființarea execuției nu este nici o deosebire între legea actuală și cea din 1933 abrogată. Ori în privința instanței competente Tribunalul Cluj S. II prin încheierea sa No. Ga. 2043/933 din 10 August 1933 decide următoarele:

„Care e instanță de fond de urmărire? Nu poate fi alta decât instanța care a ordonat execuția, singur aceasta are datele de a putea judeca că oare debitorul întrunește condițiunile de a putea beneficia de prevederile legii. Aceasta instanță poate fi sesizată pentru a decide per analogia § ului 28 Leg. exec.

Investirea altei instanțe sau organ cu acest drept ar aduce cu sine debateri contradictorii de către instanțe cari nu au căderea de a ține debateri contradictorii ca de ex. secția funduare.

De altcum, cum e în speță secția funduare execută numai Deciziunea Tribunalului, care ca instanță de fond a ordonat execuția, deci competentă a decide asupra îndeplinirii condițiunilor,

că oare un debitor care e în stadiul execuției beneficiază de conversiune, trebuie să aparțină instanței care a ordonat execuția, în speță Tribunal.

Considerând Tribunalul că deciderea asupra acestei chestiuni nu aparține secției funduare a admis recursul obligând pe intimat conform art. 425 P. C. și la suportarea speșelor de recurs“.

(Da urma).

Situația.

Activitate febrilă pentru valorificarea cerealelor, și a fructelor.

Toată atenția este îndreptată cu deosebire pentru exportul acestora. Atât pentru cereale, cât și pentru fructe avem case exportatoare foarte serioase, așa că dacă cantitățile disponibile corespund știrilor lansate, trebuie să privim cu încredere în viitor.

La cereale deocamdată situația este bună. Pregătirile guvernului întru susținerea grâului sunt de prisos, căci în târgul Bucureștean prețul este superior celui de 43.500 fixat de guvern. Se plătește aici și 48.000 Lei pentru grâu de 80 kgr. S'au făcut multe tranzacțiuni pe termen, livrabile pe Octomvrie.

La fructe contează ce-i drept în primul rând exportul, însă și piața Capitalei este un deuseu foarte important, care înghite cu ușurință ori câtă marfă s'ar aduce. Cu deosebire marfă de soiuri se vinde ușor și pe prețuri mari. Se obține în detalii de kgr. pentru struguri buni 14 Lei, pentru pere pergamute 14 Lei, pentru pepeni verzi de Arad 4 Lei, pentru perșeci bune 24 Lei. În schimb marfa slabă se vinde de kgr.: strugurii cu Lei 5 — perele cu Lei 8 — pepeni cu 2 Lei, prunele și merele cu 4—6 Lei.

* * *
Pentru a stimula și totodată a ușura negoțul de fructe Ministerul de Domenii a intervenit pe piață obligând pe producători să manipuleze cu îngrijire fructele, împachetându-le în ambalaje tip fixate de Minister. Ceice se supun acestor dispozițiuni beneficiază de 58% reducere din transportul pe C. F. R., iar cei ce vor expedia marfă spre desfacere prin comisionarii oficiali din târguri, beneficiază de 60% reducere din tarife.

Este important de știut pentru producătorii și negustorii de fructe, că pe piața Capitalei ca la celelalte compartimente: carne, viței, miei, pește, și la fructe și pepeni funcționează comisionarii oficiali numiți de Camera de Comerț. Aceștia funcționează în baza unui regulament, desfac en gros mărfurile predate lor contra unui comision oficial stabilit de Camera de Comerț, fiind obligați a deconta imediat vânzările făcute. Sunt oameni de meserie demni de toată încrederea.

Cine vrea să-și desfacă fructele, viței, pepenii ușor, fără a se deplasa la București poate să se adreseze cu toată încrederea acestor comisionarii.

Cu această cale amintesc unele neajunsuri din cauza lipsei de organizare a pieței.

Pentru controlul prețurilor și pentru a avea deplină încredere în cântăritură ar fi de dorit, ca Camera de Comerț în a cărei competență cade organizarea târ-

gurilor, să institue cântăritori oficiali. Ar urma ca toate vânzările en gros făcute în piață să se cântărească exclusiv de aceste organe, eliberându-se atât cumpărătorului cât și vânzătorului buletine oficiale despre toate cântăririle efectuate. Aceste buletine vor conține numele cumpărătorului-vânzătorului, greutatea și prețul de vânzare al mărfii.

Prin introducerea acestui sistem, vânzătorul care-și trimite marfa comisionarului, fără a se prezenta și dânsul în persoană, poate controla mai ușor și în mod automat rezultatul realizat din desfacerea mărfurilor sale.

Dar și autoritățile ar avea o înlesnire mare de pe urma acestei inovațiuni. Prin aceasta li se ușurează enorm compunerea „Mercurialului de prețuri” a târgurilor. Buletinele de cântărire ar fi cel mai clar și documentat material pentru constatarea situației pieții. Nu vreau să zic că rânduiala de acuma nu ar fi bună. Comisionarul cântărește marfa în fața cumpărătorului, fără asistență oficială. Vânzătorul dacă-i prezent vede, iar dacă nu-i, trebuie să primească de bune cifrele comisionarului. Nu poți controla prețurile, căci comisionarii fac prețurile cam pe șoptite și dacă cunoști prețul partidei tale de marfă, în nici un caz nu le poți ști pe ale celorlalte spre a te orienta dacă nu ești păcălit.

Rânduială și cinste o fi în târg, dar pentru liniștea sufletească a vânzătorului tot este mai bun controlul automat al oficialității.

Din toate părțile Ardealului și Banatului vin pe piața Capitalei tot felul de produse.

Băncile din sfera de interese a „Albinei”, s'ar putea foarte ușor introduce ca finanțatoare a acestor afaceri, prin intermediul sucursalei „Albina” din București.

Anume sub directul control al sucursalei „Albina” s'ar putea crea aici o casă de comision oficială pe lângă toate târgurile din Hala Centrală, exclusiv târgul de vite. Mărfurile trimise la București ar fi adresate spre desfacere acestei case de comision, care la rândul ei ar remite celor interesați sumele realizate prin mijlocirea sucursalei „Albina”.

Avantajele ce ar decurge pentru trimițători ar fi, că pe lângă siguranța și ușurătatea lichidărilor, Băncile din sfera de activitate a „Albinei” ar putea avansa pe mărfurile predate la adresa Casei Centrale, fără nici un risc cel puțin 75% din valoarea acestora. Ar urma ca aceste avansuri la decontarea vânzărilor să fie scăzute și remise prin sucursala „Albinei” celor îndreptățiți.

Diferența enormă dintre prețurile de cumpărare din provincie și prețurile de desfacere de aici fac ca operațiunile acestea să nu prezinte absolut nici un risc.

Lansând această idee nu m'am gândit de loc ca vre-una din Bănci să facă pe cont propriu astfel de afaceri.

Având la îndemână organe bune de desfacere aici, și contând pe ajutor bănesc la locul de aprovizionare, oameni întreprinzători, cari fac deja astfel de afaceri și poate alții cari ar voi să facă și nu pot din lipsă de relații, ar fi mult stimulați și ar putea să lucreze cu mult mai mare ușurință și reușită.

Ar câștiga ei, băncile cari ar mijloci astfel de operațiuni și producătorii, cari au produse de vânzare.

Bursa în săptămâna aceasta a fost lipsită atât de tendință, cât și de afaceri.

La acțiuni situația a fost aproape staționară, în afară de Banca Românească care continuă a fi cerută.

La rente în ultimele zile au survenit scăderi de prețuri apreciabile la Rta Improprietării și Bonuri de Impozite.

Piața nu ar putea rezista la vânzări mai importante. În general piața nu-i vânzătoare.

Aurul și valutele au cedat binișor. Probabil realizări pentru clădirile multe ce se fac.

Sunt taxate: Napoleonul 895, francul francez la 8.95.

(București)

REMIZIER.

A apărut :

Legea și Regulamentul pentru Lichidarea datoriilor agricole și urbane

în lumina

Dreptului comun din Transilvania

Comentată de : Dr. Mihai Veliciu,
Directorul contenciosului Băneli „Albina” Sibiu.

Prețul Lei 100.—

Se poate comanda la : **Tipografia „DACIA TRAIANĂ”,** Sibiu, sau la **„SOLIDARITATEA”,** Sibiu, Str. Disarion Roman Nr. 1—3, contra ramburs sau trimițând anticipativ costul broșurii de **Lei 100.—, plus spesele de porto de Lei 10.—**

„VIITORUL“, INST. DE CREDIT ȘI ECONOMII, s. p. a OCNA-SIBIULUI.

CONVOACARE.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii „Viitorul“, societate pe acții în Ocna Sibiului, se convoacă și sunt rugați a participa la

a XXVI-a adunare generală ordinară,

care se va ținea Duminică, 16 Septembrie 1934 orele 4 p. m., în localul institutului

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Raportul anual al Direcțiunii și al Comitetului de supraveghere și aprobarea Bilanțului;
3. Raportul Direcțiunii în legătură cu dispozițiile art. 52 din legea asanării datoriilor agricole și urbane;
4. Alegerea alor 2 membri în Direcțiune pe 4 ani;
5. Fixarea marcelor de prezență pe 1934;
6. Eventuale propuneri.

Direcțiunea.

N.B. Domnii acționari, cari voese să participe la adunarea generală cu drept de vot decisiv, sunt rugați a-și depune, acțiunile la casa institutului înainte de adunare cu 2 zile sau la institutele membre ale „Solidarității“ înainte de adunare cu 5 zile.

Activa.		Contul Bilanț la 31 Decembrie 1933.		Pasiva.	
	Lei	b.		Lei	b.
Casa în numerar	3.553	—	Capital social	1.000.000	—
Escont	6.515.534	—	Fond de rezervă	129.000	—
Imprumuturi ipotecare	79.395	—	Fond de rezervă pt. creanțe dubioase	78.294	—
Imprumuturi pe obligațiuni	102.851	—	Fond de pensuni	29.000	—
Conturi curente debitoare	113.751	—	Fond cultural	46.653	—
Efecte	27.500	—	Rezerve speciale pt. creanțe dubioase	210.000	—
Pierdere pe 1933	3.314	—	Depuneri spre fructificare	5.014.671	—
			Bănci	15.600	—
			Dividendă neridicală	103.539	—
			Tantieme neridicate	13.920	—
			Diversi	205.221	—
				6.845.898	—
	6.845.898	—			

Debit.		Contul Profit și Pierders.		Credit.	
	Lei	b.		Lei	b.
Salare	9.000	—	Interese și proviziuni	9.100	—
Spese	2.914	—	Pierdere	3.314	—
Marce de prezență	500	—			
	12.414	—			
				12.414	—

Ocna Sibiului, la 31 Decembrie 1933.

ss. Nicolae Albu, director executiv.

Pentru contabilitate: ss. P. Negrilă.

Direcțiunea.

ss. Isaia Popa, președinte
ss. Romul Pop.
ss. Iacob Manuil.

ss. Dr. Nicolae Cristea.
ss. Nicolae Vidrighin.
ss. Savu Radu.

ss. Adrian Cristea.
ss. Dr. Ioan Geleriu.
ss. Savu Avram.

Subsemnatul Comitet de censoredi am examinat conturile de mai sus și le-am aflat în regulă și în consonanță cu registrele institutului.

ss. Petru Simțion, președinte. ss. Nicolae Frâncu. ss. Miron Bibu. ss. Elie Petruțiu. ss. Lazar S. Luca.